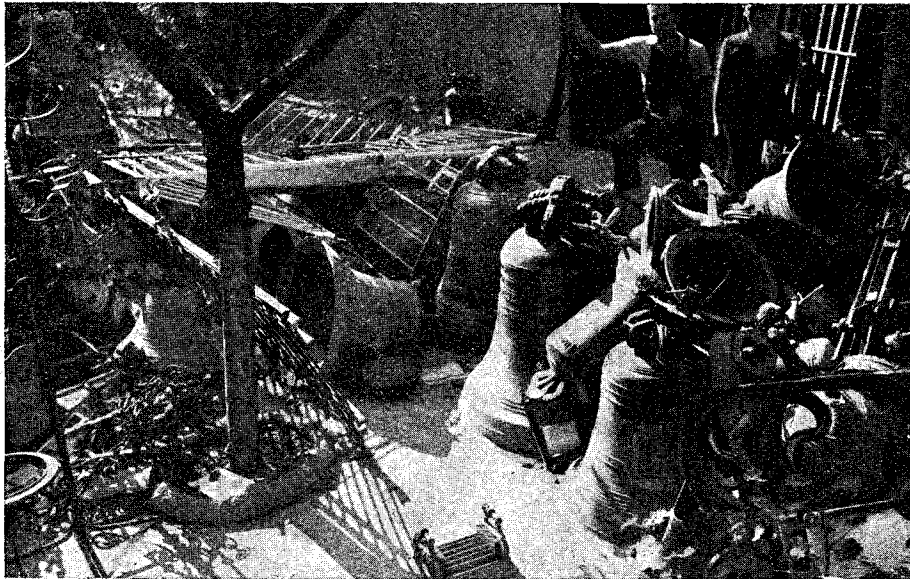

REVISTA

FERRO VELL... El jardí de can Ramoneda ha estat convertit, durant uns dies, en dipòsit de ferro vell. Allí hi han anat a parar les campanes que la gent senzilla es creia que eren la veu de Déu i ara s'ha adonat que eren un crit de guerra. Com els campanars, que sols eren nius infectes d'aus de rapinya. Ara el poble ha fet bugada i el ferro vell serà purificat pel foc. Encara podrà servir per a aturar el cavall desbocat d'Atila. Encara podrà barrar el pas de la xusma rifenya, que amb els generals de Monte Arruit i Annual vénen a Espanya a portar-nos llur barbàrie.

Fot. Canal

Atila i Torquemada

Les plagues que, com una maledicció bíblica, han caigut tostemps damunt d'Espanya, no han deixat arrelar aquella cultura i aquell progrés a que els temps moderns empenyen els pobles civilitzats. Terra de sol, de natural bellesa i d'envejada poesia, la gent d'allà d'enllà, no sembla sinó que tingui clavada a la vella soca la llama d'acer tradicional que vol esgotar li tota la saba o bé que unes mans traïdores li hagin fet correfeta per a matar el frondós arbre de prosperitat.

La història és curulla d'esdeveniments eloqüents i vergonyosos, els quals ens crèiem ja oblidats i impossible de repetir-se. En ple segle XX semblava que aquell antic anecdotari de la carlinada infecta i el «pronunciamiento» sistemàtic només haguessin de restar estereotipats en unes pàgines com a record bibliogràfic alligador de les nostres joventuts ideològiques. Tanmateix no ha estat pas així. Atila, en clavar la sabata en nostra terra s'hi deixà el verinós esperó que fa sagnar les noves generacions. Un fàl·dic marcialisme, un eixorc esperit guerrer, un afany despòtic de domini, han tingut sempre el poble humiliat, vexat i encadenat en nom d'u-

na divinitat i d'uns reis infectes; sempre, però, en benefici particular d'una casta autosugestionada de preteses superioritats, de grandesa i de poder.

Seguint l'orgullós galopar del cavall d'Atila, hi ha anat sempre la nissaga de Torquemada. Sembla, més que una besonada malastruga, un fenòmen «siames», talment com si l'un no tingués vida possible sense l'adhesió de l'altre, com si estessin units per una misteriosa membrana que fes impossible llur separació.

Aquell fàl·dic monstre conegut per Tomàs de Torquemada, nat a Valladolid, fou el primer inquisidor d'Espanya, pare espiritual d'aquells que volien semblar de sa la nostra terra. Els milers de crims que, en nom de la religió, va cometre, foren sempre estimulats i empesos pels legionaris d'Atila. La creu i l'espasa servien de símbol als que volgueren imposar la fe i la doctrina de Crist a foc i a sang. Si fos possible calcular les terres esdevingudes ermes per les petjades de la fera, les llars destruïdes, les vides segades i les injustícies comeses, ens semblaria un mal somni o un conte malastruc. Pensar en el proselitisme que a través dels segles ha a-

nat fent aquest monstre horrible fins arribar a la nostra època, posa els nervis en tensió, car exemples d'actualitat ens demostren que la fera de dos caps no és pas morta. Si Torquemada materialment deixava d'existir l'any 1498, exactament quatre segles més tard, el 1898, els seus hereus començaven els darrers estralls per aquelles formoses terres que deixaven d'ésser colònies hispàniques, Cuba i Filipines, alliberades sortosament del poder d'Atila i Torquemada que tants estralls deixaren al seu pas, els propulsors d'una religió que tenia, que havia d'ésser amor cristià i que ells convertiren en sembradora d'odis, venjances, guerres, crims i fratricidis.

Mediteu una mica, amics, sense treure-us del cor els vostres pregonis sentiments; sense deixar esbravar —si voleu— les essències de la fe, els que en tinguin. Anàlitzeu, però, amb tota la claredat del vostre esperit, la manera com han cultivat i servit la religió; com s'han comportat amb el poble, com han volgut imposar llur domini, els hereus d'aquell monstre que ha deshonrat el nom d'Espanya davant del món, d'aquest món que ara ens contempla amb curiositat, amb simpatia i afecte per una banda, i per altra, amb prevenció, menyspreu, odi i fins potser amb esperances i ambicions mal dissimulades.

Després de la breu meditació, avant, amics! Una nova aurora s'albira al lluny que il·luminàrà la Pàtria ben aviat amb clarors de glòria. No defallim; no siuguem resignats anyells, ni vo'guem imitar les prostitutes plorantines que van al seguici de les velles despulles de la proxeneta, de l'alcajota que les havia explotat i relaxat. Ajudem, amb els mitjans al nostre abast, a enderrocar el símbol d'Atila i Torquemada. Enterrem la carcassa. Cooperem a l'esforç dels nostres germans que lluiten per la nostra llibertat.

CARLES COSTAS ALVAREZ

ORGANDIS?
ESTAMPATS?

femina

Clavé, 36 : Telèfon 288